

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE.

Štev. 20. Leto IV.
v LJUBLJANI, 26. okt. 1905

Izhaja

vsak drugi četrtek
po 1. in 15. dnevu v mesecu.

Izdaja „Katoliška bukvarna“.
Tiska „Katoliška tiskarna“.
Urejuje Janez Ev. Kalan.

Cena

mu je na leto 1 K 60 vin.
Zunaj Avstrije 2 K 8 vin.
Za Ameriko 2 K 60 vin.

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, P. Smlednik, (Kranj.)
Naročnina in inserati pa: Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice 2.

Vsebina XX. zvezka:

	Stran
V Ameriko ?	305
Nedolžno srce	308
Kaj pa družba treznosti	308
Vzoren gospodar	310
Umrlemu sobratu	310
Skušnja	310
Šola krščanske popolnosti	311
Kedaj — ?	312
Nekaj spominov z mojega pota	312
Poročila iz kitajskih misijonov	314
Razgled po katoliškem svetu	315
Cerkveni razgled po domovini	317
Odpustki meseca novembra 1905	320
Za verne duše	320

Prihodnja številka izide v četrtek, 9. novembra.

Koliko imajo kje „Bogoljuba“ naročenega.

Najprej moramo pr-nesti en popravek in par dostavkov kar storimo prav radi: Pri D. M. v Polju ga imajo ne 36, ampak 41. na Dobrovi 37, in v Sostrem 26.

Potem se pa je od neke strani želja izrekla, da bi našli tudi druge kraje, ki imajo manj kot 20 naročnikov. Tedaj bodi, pa pojdemo še doli do 10, dalje ne kaže:

Kranjsko: Begunje pri Cirknici 17, Bled 15, Borovnica 17, Col 14, Črni Vrh nad Idr. 10, Dob 16, Dol 14, Sv. Jakob 11, Draga 10, Stara Oslica 10, Leskoviča 10,

Trata 19, Horiul 12, Št. Janž 17, Bela cerkev 15, Velika Dolina 13, Tunjice 17, Knežak 16, Lahovec 14, Košana 15, Hrastje pri Kranju 10, Predoslje 15, Smartno pri Kranju 13, Trstenik 11, Kranj-ka gora 14, Kokra 11, Cerklje Dol. 15, Leskovec pri Krškem 15, Polšnik 18, Brdo 10, Čemšenik 13, Kolovrat 11, Goričane popirna 15, Preska 12, Sv. Katarina 10, Prečina 14, Novomesto 13, Sv. Peter na Krasu 10, Trnje 15, Črni vrh nad Polhovim gradcem 10, Javorje 11, Studeno 15, Preserje 11, Svibno 16, Št. Rupert 13, Sodražica 18, Stari trg pri

Nadaljevanje glej na 3. strani tega ovitka.

V Ameriko?

Nevarnosti izseljevanja v verskem oziru.

Izseljevanje v Ameriko se je zadnja leta tako razpaslo v naši domovini, kakor kaka kužna bolezen. Da se take bolezni ubraniš, moraš jo poznati, vedeti, kje je vir bolezni, kako se začne, kakšna so njena znamenja ali simptomi. O tem je bilo govorjenje v zadnjem članku.

Ali je ta „ameriška bolezen“ res tako nevarna? Pehlep človeka oslepi. Komur so se začele cediti sline po ameriških polnih loncih mesa, seveda ne vidi nič, ne sliši nič, kar ni v zvezi z ameriškim dolarji. On pojde vendarle v Ameriko, čeprav bo bral te le članke, kakor ona dekle, katero so vsi odsvečevali pijanca, pa je rekla: „Pa ga bom vendarle vzela! Ali mi ne privoščite sreče?!“ — Te vrstice naj veljajo v prvi vrsti tistim, ki še niso našli ameriške bolezni, da se je bodo malo varovati.

Nevarnosti, zlasti za mladino, je polno že na potu iz domovine proti Ameriki. Recimo, da po železnicah res natančno ločijo mladino po spolu, ali je s tem že vse storjeno? Nevarno je že, če mladina sama sebi pripuščena, gre skupaj na Božjo pot — še liberalci se nad tem izpodtičejo — samo na poti v Ameriko ni nobene nevarnosti! Mladini je, seveda, ni utrjena v čednostih, ljube biti brez nadzorstva. Kdo si upa trditi, da gredo same najbožnejši mladeniči in dekleta v Ameriko? Ali veš, ti neizkušena deklica, v kakšno družino prideš med potje? Kolikor jih pride ka-

ker jagnjeta med volkove! Že samo na sebi je silno lahko mišljeno od strani staršev, pustiti mlado, 15—18 let staro dekle na slepo srečo samo potovati v daljno Ameriko. Lahko mišljeno pa je tudi od strani mladine, podati se brez varstva na tako dolgo pot. Kaj se ji vse lahko primeri na poti! So li zlasti mlade kmetske deklice, ki niso bile še nikjer, razen pri svoji župnijski cerkvi, zadosti previdne in utrjene, spoznati tu in tam nastavljene zanjke in niti? Saj se jim bere na obrazu lahko mišljenost, še preden odidejo! Treznemu in razsodnemu opazovalcu se zdi, da odhajajo v upanju: zdaj bo vse dovoljeno! Zdaj bom lahko hodila, koder bom hotela, zdaj ne bo nihče vedno stal za mojim hrbtom — zdaj se bom rešila tudi sitne Marijine družbe! Vse to se kmalu pokaže! — Davi je šel mladenič k spovedi, da bi ga Bog varoval na potu, a še dapes se opijani! Zjutraj pri obhajilni mizi, celo prihodnjo noč pa v gostilni, — kako lepa priprava na srečno pot! — V bližnjem trgu ali mestu je ples. Tam najdete kandidatkinje za Ameriko prve na plesišču. Preje niso smele, ker so bile v Marijini družbi. Oh, kako lepo bo v Ameriki!

Kam naj se uboga kmetska revica dene, ki ne zna nobenega tujega jezika? Navezana je mnogokrat na družino pokvarjencev, pred katerimi bi bila doma bežala kot pred kugo. Starši pa, ki so hčer tako zlahka brez večjih

stroškov „preskrbeli“, dobe v kratkem lepo razglednico iz Nemčije, kjer se bere, kako „fletna“ in „luštna“ družina je. Ta „luštna“ družina se začne že v domačem glavnem mestu, po raznih gostilnicah blizu kolodvorov. Izeljeniki se peljejo skozi velika mesta, večinomoma skozi nekatoliške kraje, kjer vidijo, če niso slepi, mnogo posvetnosti, pa malo verskega življenja. Nasledek je tem večja raztresenost, čim manj so bili na to pripravljeni. Kaj pa na morju? No, če je morje slučajno nemirno, radi verjamemo, da marsikdo poišče svoj molek, pa to je le včasih. Sv. Janez trdi, da ves svet v hudobiji tiči, izvzeti niso tudi mornarji. Za slovenska dekleta je morda nevarnost manjša, ker ne razumejo tujih jezikov. A če ji ne preti nevarnost od te strani, ji preti od druge. Treba je zlasti pomisliti, da mladina med dolgo vožnjo po suhem in po morju nima nikakršnega dela. „Potovanje pa veliko hudega naredi.“ (Sir. 33 29.)

Slednjč je tu obljubljen dežela — Amerika! Kako utriplje izselnikom srce, ko stopijo na novi svet, srce polno upov, polno strahu! Kako veliko mesto! Samo pravi New-York, brez zunanjih predmestij, ima tri in pol milijona pretivalcev! Kje so pa Slovenci? Tuja ljudstva, tuje šege! Toda vendar tudi Slovenci se najdejo, morda celo znanci, ki so prišli enega ali drugega čakati k morju. Gotovo pa je, da že tu marsikdo zagleda, da je tujec med tujci. Slovenci, kolikor jih je, so prisiljeni okleniti se drug drugega. Kako lahko se pa neizkušeni izselnik, zlasti ženska, goljufa, če zaupa vsakomur, ki ga sliši govoriti domači jezik. Pa kaj se hoče, ko stopi na ameriška tla, meni, da bo prost in sam svoj, v resnici pa bodo drugi naredili iz njega, kar bodo hoteli. Ni ga tu skrbnega očetovega in materega očesa!

Knjižica „Kažipot za izseljence“, ki jo je izdala družba sv. Rafaela in jo vsakdo lahko dobi pri svojem župniku ali kupi v Ljubljani v Katoliški Bukvarni za 20 v., svari tudi pred krivoverskimi misijonarji in misijonaricami, ki z raznimi obljubami vabijo izselnike v svoje krive vere. Ponujajo jim zastoj krivoverske knjige, morda tudi v slo-

venskem jeziku. Saj se celo v Ljubljani tiska protestantski časnik „Blagovestnik“. Po vseh pristaniščih (kjer se stopi na suho) iščejo posebni protestantovski duhovniki izselnikov, ki vabijo k svoji službi božji, v svoja prenočišča ter jim priporočajo zaupati se njihovim agentom. V Ameriki so posebne družbe z namenom, pridobivati katoličane za protestantovstvo. Te družbe imajo mnogo denarja in pošiljajo svoje zaupnike izselnikom nasproti na breg. Kako lahko bi se dal tudi lahkoverni Slovenec vjeti v take „pozlačene“ zanjke ter iti z agentom poskusiti srečo, zlasti če isti govori slovenski. Čeprav pri ti priliki še ne bo prišel ravno ob vero, mu bo vendar več škodovalo nego koristilo, in storil bi grdo sramoto svoji katoliški veri, če bi iskal sveta in pomoči, bodisi tudi le v časnih zadevah, pri protestantih! Da se izogne raznim nevarnostim, naj bi noben rojak ne zamudil preskrbeti si varstvo „družbe sv. Rafaela“ v Ljubljani ali v Trstu, o kateri bo še pozneje govor.

Nevarnosti, ki smo jih do zdaj omenili, pač ne zadevajo vsakega izselnika. Recimo, da je s svojim voznim listkom srečno dospel na cilj svojega popotovanja, se morda prave nevarnosti in sicer nevarnosti za vero še le začne.

Tu je treba „Bogoljubovim“ čitateljem pred vsem povedati, da Amerika t. j. združene države, nikakor niso katoliška dežela. V knjigi: „Poduk rojakom Slovencem“, ki jo je spisal velečast. gosp. župnik F. Šusteršič v Ameriki, se bere na str. 36: „Katoliška cerkev je v združenih državah najmočnejša in najštevilnejša verska družba in šteje 12 milijonov duš.“ Marsikdo bi znal misliti, prebravši ta stavek, da je ondi večina ljudi katoliške vere, kakor pri nas. To pa ni resnica. Združene države imajo 75 ali več milijonov prebivalcev. Katoličanov je torej le 16%, t. j. na 100 drugovercev pride le 16 katoličanov. V Ameriki prebiva poleg 12 milijonov katoličanov še kakih 63 milijonov drugovercev, t. j. paganov, krivovercev in novešegnih brezbožnikov. Kar brezbožnike zadeva, jih ne manjka tudi v naši domovini, pa so vendar nasejani le bolj po večjih mestih. Letošnji „Bogoljub“ je pisal na st. 70. v 5. zv., da je v Ameriki med 82 milijoni prebivalcev

vernih le 10 milijonov katoličanov in 20 milijonov krivovercev, vsi drugi pa so bodisi naravnost brezbožneži, bodisi v veri malomarni in mlačni. Tako hudo pa vendar na Slovenskem ni, tudi po mestih ne, o čemer se vsakdo lahko prepriča, če samo stopi n. pr. katero koli si boji jutro v kako ljubljansko cerkev! To je prav lahko umljivo. V Ameriki se shajajo ljudstva različnih jezikov in veroizpovedanj. Naselijo se, kjer jim kaže in ne vprašajo kake vere so ljudje v dotičnem kraju. Tako je nastala ondi tolika mešanica ver, da si pač večje ne moremo misliti. Izselnikom je manjkalo duhovnikov, tako je naravno, da so mnogi v tej smešnjavi začeli misliti, da je vera le postranska stvar. Koliko gré Slovencev v Ameriko, ki so zelo slabo podkovani v katekizmu, morda zadosti, če bi bili ostali v domačem zakotju, kjer se živeli med samimi katoličani in slišali vsake nedeljo pridigo in krščanski nauk, ne pa zadosti, da bi bili zmožni obvarovati se verskega pohujšanja v sredi drugovercev. Kako lahko se zgodi, da preprost Slovenec, ki še vedel ni, kolikó je na svetu drugih ver, postane vsled slabega zglada nebrižen in malomaren v veri, se za vero nič več ne zmeni, ali pa meni, da je vsaka vera enaka dobra. V Ameriki se vidi takorekoč za vsakim voglom druga vera. Samo raznih protestantovskih verskih družb ali ločin štejejo ondi okrog 130.

Vzemimo najprej slučaj, da izselnik pride v kraj, kjer ni slovenske župnije. Leta 1903 je bilo v združenih državah še samo 17 slovenskih župnij, — danes jih je nekaj več — krajev pa, kjer so prebivali Slovenci, je po Šusteršičevi knjigi okrog 150, v resnici jih je mnogo več. Mislimo si velikost združenih držav, ki so 948-krat večje kot Kranjska. Kako daleč je ena slovenska župnija od druge! Saj se še na Kranjskem marsikomu zdi daleč k službi Božji, ko je okrog 300 župnij! Leta 1903 je bilo v Ameriki 44 slovenskih duhovnikov, Slo-

vencev pa je menda ondi okrog 100 000. Če bi bili vsi slovenski duhovniki delovali med Slovenci, prišlo bi bilo na enega nekaj nad 2000 duš, v resnici pa je večina vsled razmer prisiljena službovati med katoličani drugih jezikov. Žalostna resnica je namreč, da so Slovenci razkropljeni po širni Ameriki, negledé na to, kje je slovenska župnija. Za vsakih 50 do 100 ljudi se pa ne more ustanovljati župnija, tem manje, ker jih mnogo nima nikjer obstanka, ampak se neprenehoma selijo.

Koliko Slovencev pride v kraje, kjer ne le ni slovenske župnije, ampak sploh ni v obližju nikakršne katoliške cerkve. Koliko jih je tako gorečih, da bi bili voljni iti vsako nedeljo po več ur daleč do kake angleške cerkve, kjer razen tega še tudi ne bodo razumeli pridige? Zakaj bele vrane so slovenski delavci, ki bi se v kratkem toliko priučili angleščine, da bi razumeli pridigo. Če se je delavec navadil za silo lomiti angleščino, kolikor je nujno potrebuje za vsakdanje življenje v cerkvi vendar le ne bo razumel nič ali skoraj nič. Sicer je pa popolnoma negotovo v kakšnem jeziku se tu ali tam oznanjuje Božja beseda. Slovenski duhovniki se sicer hvalevredno trudijo, da obiskujejo tudi take zanemarjene rojake, ter jim ustanavljajo razna društva, več pa ne morejo storiti, ker bi morali sicer biti neprenehoma na potu. Ponekod bivajo Slovenci leta, preden slovenski duhovniki sploh zanje zvedo. V navedeni knjigi je naštetih mnogo krajev, ki jih obiše slovenski duhovnik samo o velikonočnem času. Ponekod imajo angleške ali nemško cerkev, vendar pa le parkrat v mesecu sv. mašo in še takrat ne povsod v nedeljo.

Ali vidite zdaj, kake težave, kake nevarnosti v verskem oziru čakajo človeka na takem dolgem potu. In vendar s kako lahkomišelnostjo, s kakim veseljem derejo ljudje večkrat — v svojo nesrečo!

(Dalje.)

Nedolžno srce.

Kako je krasna lilija blesteča,
ko v jutru jo pozdravi solnca svit;
na listih svetijo se dijamanti,
dražestni vonj je vsepovsod razlit.
Da, lepa je nedolžnosti podoba,
a lepše še nedolžno je srce,
ki od sveta in od njegove zlobe,
od grešnosti njegove nič ne ve.

Blagrujem te, srce nedolžno, čisto,
blagrujem te, a čuj jaz se bojim,
da tu, kjer lilija cvete zdaj bela,
čez nekaj let utrgan cvet dobim.
Boj se i ti in čuj, o čuj nad srcem,
da ne prekani zloba te sveta,
življenje tvoje bode naj prav tako,
kakor uči te bela lilija.

Glej, lilija ne raste tam ob cesti,
da cestni prah je tam ne zaduši,
zavetje varno išče sredi vrta,
v gredici raste, tam se ne boji.
Nedolžno, čisto bode srce tvoje,
dokler hudobni svet te ne pozna.
Ogibaj se sveta, samoto ljubi,
povsod in vedno misli na Boga.

Pa lilija v gredici še ni varna,
zato vrtnar jo s plotom ogradi,
bodeče trnje straži cvetje nežno,
da rani roko, ki je poželi.
Ne čudi se, srce nedolžno, čisto,
če križ, trpljenje spremlja te vse dni,
glej, to trpljenje je bodeča straža,
nedolžnosti pogin tu ne preti.

Glej lilijo, kako visoko raste,
v podnožje le so ji prstena tla,
a cvetje njeno višje se prikaže,
v višini ne boji se madeža.
Naj tudi tebi zemlja bo podnožje,
na zemlji biva tvoje naj telo,
a duh nesmrtni dvigne naj se višje,
srce nedolžno naj teži v nebo.

Ob palico se lilija naslanja,
da stebela ne polomi ji vihar,
in čim nevarneje je nje stališče,
tembolj močno podporo da vrtnar.
Podpora tvoja bodi tabernakelj,
če v té zaganja se skušnjav vihar,
kedar nedolžnosti preti poguba,
pred tabernakelj hiti mi vsikdar.

Ko v jutru solnce lilijo obsije,
ko žarkov sto se v čašico ji vpre,
razteza jo, odpira svoje liste,
proseča novih žarkov kvišku zre.
Odpri srce, da Solnce ga obsije,
da žarki milosti ga napoje,
pristopi večkrat k najsvetejši mizi,
da pride „Vir vseh milosti“ v srce.

Glej, le tako ostane srce čisto,
nedolžnosti tako ne izgubiš,
o blagor ti, če čisto in nedolžno
da zadnjega izdihljeja živiš.
Kdor je nedolžen, srečen je že tukaj,
ker blaženo poročstvo že ima,
da bo v nebesih pel prelepo pesem,
katero le nedolžno srce zna.

S. Elizabeta.

Kaj pa družba treznosti?

Na naše vabilo v družbo se je oglasilo nekaj — ne ravno preveč — oseb raznih stanov, ki imajo dobro voljo iz ljubezni do Boga in bližnjega z lastnim premagovanjem vojskovati se zoper velikega sovražnika našega ljudstva. Oglasili so se za razne stopinje, kar je popolnoma prav; nikakor ne zahtevamo od vsakega popolne zdržnosti. Sprejemnice in podobice so prejeli.

Veseli nas, da se jih je oglasilo toliko, — dasi bi se jih bilo lahko veliko več — in jih srčno pozdravljamo kot zaveznike v boju proti nezmernosti. Med vsemi je ena sama

ženska. Ne smete misliti, da za ženske treznost ni. Prvič je znano, da ga marsikje tudi ženske rade cukajo, in sicer kar — ta kratkega. Drugič bi pa morale pobožne ženske imeti kaj duhá zatajevanja in požrtvovalnosti in ljubezni do bližnjega. Videč, koliko se v pijanosti Bog žali, bi morale čutiti v sebi potrebo, Bogu zadostovati, pokoro delati za te premnože grehe drugih. Svetniki so se pokorili takó ostro — večinoma ne zaradi svojih grehov — ampak za grehe drugih ljudi. Ali ni tega duha nič več med nami?!...

Oglase za „Družbo treznosti“ torej še vedno sprejemamo.

Naj navedemo nekoliko spomina vrednih besedi iz pisem teh oglašencev!

1. Neki mladenič s Koroškega piše:

Kako žalostno je, ko pri nas razsaja med fanti ta grozovita kuga. Koliko hudobije se je že storilo! Fantje kegljajo, vsak pobalin skoraj ima kozarec v žepu, nazadnje se stepajo in prijatelj prijatelja raztrga, kar se ne zgodi redkokrat, ampak žalibog prepogostokrat. Potem ni čuda, da pri nas na Koroškem ni napredka ne v verskem ne v narodnostnem oziru, in ga tudi ne bo, dokler bo mladina tako delala. Zato je nujno potrebno da bi se tudi pri nas ustanovila taka družba. Potrudil se bom, da se bo pri nas ustanovila.

2. Neki Gorenjec nam želi:

Želim, da bi ta družba zelo napredovala, da bi ne bil tolik trud, ki ga imate, zastonj!

3. Celó vojaki imajo smisla za treznost, katerega druged ni dobiti:

Gotovo boste neverjetno zmajali z ramami, ko boste čitali, da bi jaz kot vojak se zapisal v družbo treznosti in izpolneval njena pravila. Res malo je fantov, ki bi pri vojakih trezno živeli, ali jaz kot slovensko-naroden mladenič hočem tudi tukaj ostati zvest veri in domovini in skrbeti za poštenost in blagor slovenskih mladeničev, zato pa moram tudi z zgledom pokazati, kar trdim z besedami, in zato pristopim z današnjim dnem k družbi treznosti.

4. Zelo modro in preišljeno je, kar nam piše edina žena, ki se je oglasila:

Bila sem tudi jaz sklenila enkrat pristopiti v družbo, popolnoma zdržati se vsake opojne pijače. Pa, da že sedaj svoj sklep izpolnim je vzrok te le: Zadnji čas sem bila v velikih skrbeh zaradi neke važne zadeve. V tej stiski se zatečem k presvêtem Srcu Jezusovemu in Marijinemu za pomoč, ter obljubim, ako me obvarujeta te nesreče, se ho-

čem javno zahvaliti, in v družbo treznosti stopiti. In bila sem uslišana, akoravno si še misliti skoraj nisem upala, da bi mogoče bilo, Toraj sedaj izrekam zahvalo presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za sprejeto milost in pomoč. Že večkrat sem bila v velikih rečeh uslišana za kar se sedaj javno zahvaljujem. Osemletnega fanta bi tudi rada dala, a je še gotovo premlad, ako se pa taki otroci sprejemajo, pa še pošljem za njega denar za sprejemnico, in njegov naslov. (Nič premlad; sprejemnico je že dobil).

Pravim, da je vrlo modro in preišljeno, kar nam ta žena piše. Zakaj?

Poslušajte! Ljudje imajo navado, da v kakih stiskah Bogú vse mogoče obljublajo, in časih tudi reči, ki niso njim v posebno korist niti ima Bog kako veselje nad njimi. Takó smo brali v zadnjem „Bogoljubu“ v „pasjih vijolicah“, katere nekaterim takó neprijetno diše, da je Janez Čudak obljubil, da ne bo na veliko nedeljo žegna pokusil. To je sicer težko premagovanje, veliko nedelje močnik tolči, toda posebno modra pa taka pokora ni. Veliko nedeljo meso jesti, se Janezu Čudaku zdi greh, na leto 52krat pijan biti, se mu pa morebiti ne zdi nič posebno hudega. Janez, zapiši se rajši v družbo treznosti in daj slovo pijančevanju; na veliko nedeljo, ko je Gospod od smrti vstal, pa bodi vesel in privošči si kolača, plečeta in karkoli dobrega ti je tvoja gospodinja za te dni pripravila, — pa boš Bogu veliko dopadljivejše delo opravil.

Kdor v kaki sili želi jezo božjo potolažiti in si božjo prijaznost nakloniti, naj si izbere kako modro dobro delo ali pokoro. In kdor ima kako bolj čudno obljubo, ki nima pravega zmisla, naj si jo da ob priliki spremeniti v drugo, boljše dobro delo, ki človeku res kaj koristi, Bogá pa potolaži in razveseli. Tako dobro delo je gotovo — treznost.

Oglase za družbo torej še vedno sprejemamo.

Vzoren gospodar.

L. 1891. je prišla Svečnica ravno na ponedeljek, torej sta bila kar dva praznika eden za drugim. V mestu N. je delil nek tovarnar v soboto zvečer svoje delavce. Ta gospod je bil vzoren mož, izvrsten gospodar in veren katoličan. Lubil je svoje delavce in delavci so ljubili njega; vsakdo je bil rad v njegovi službi.

Ko je tisto soboto pred Svečnico razdelil delavcem svoje plačilo, jim je obenem naznanil, da se radi praznika prične delo prihodnji teden šele v torek.

„Kakšen praznik pa imamo že zopet?“ se oglasi nek surov, napol podivjan delavec.

„Kaj tega ne veste in v vaših izkazih se bere, da ste katoličan?“ vpraša osupli gospodar. Prihodnji ponedeljek praznujemo praznik preblazene Device, Svečnico, in vsak katoličan je dolžan, da se vdeleži svete maše“, podučuje gospod dalje.

„Ali je vredno, da zato prenehamo z delom“, govori zaničljivo delavec. „Kaj me briga praznik Matere božje; z njo nimam tako nič opraviti.“

Rudečica oblije gospodarja.

„Tako? Če pa nimate vi z M rijo nič opravka, potem sva pa tudi midva opravila. Poberite svoje orodje in zapustite takoj mojo hišo; pri meni ni več za vas zaslužka.“

Začudeno pogleduje delavec svojega gospodarja. Kaj takega ni pričakoval. Sredi zime za, ustiti dobro službo, to ni karsibodi.

„Oprostite, gospod, moji verski nazori nimajo z delom vendar nič opraviti; delavec sem zato vseeno dober“, ugovarja odločno delavec.

„Midva sva opravila“, govori gospod odločno. „Ljud e, ki zaničljivo govore o Bogu, o Materi božji in sploh o katoliški veri, ne dobé v moji hiši dela. Kadar bom zvedel še kaj takega, bom delal še ravno tako.“

Da bi bili vsi delodajavci taki! Koliko manj bi bilo neslanih šal in pregrešnih pogovorov. Marsikak nepokvarjen mladenič bi potem ohranil svojo nedolžnost in marsikatera slovenska mati bi ne objokovala svojega izgubljenega sina.

Umrlemu sobratu.

O blagor ti, sobrat nezabni,
skušnjav viharje si prestal,
končal si boj in delo svoje,
v Gospodu mirno si zaspal!

Kot velo cvetko v duhu zremo
zdaj ovenelo ti telo,
potrtih src molitve vroče
za té pošiljamo v nebo.

Zapustil si sobrate svoje,
zapustil tihi samostan,
a duši tvoji v rajski zori
napočil je življenja dan.

Le spavaj v krilu hladne zemlje,
oj spavaj mirno naš sobrat;
tvoj duh živi naj v večnem rajju,
kjer snidemo se vsi enkrat!

Br. Gervazij.

Skušnja.

Osemdesetletni starček je govoril na smrtni postelji svojim otrokom te le, pomisleka vredne besede:

„Skoro vedno sem opažal, da so tisti nesrečni, ki se Boga ne boje; da tisti niso nikoli obogateli, ki so celo ob nedeljah delali;

da nepošteno blago ne prinese nobenega dobička; da tisti niso nikoli obubožali, ki so v bogajme dajali; da niti jutranja ni večerna molitev ne ovira dela in da noben nepokoren in neubogljiv otrok ni srečen.

Šola krščanske popolnosti.

Najprej se, bogoljubne duše, moramo med seboj nekaj pomeniti in pobotati. Od par plati sem slišal, da je zadnji šopek „pasjih vijolic“ nekatere v oči zbedel in v nevoljo spravil. No, jaz vas prosim, nikar se ne hudujte! In sicer ne boste se hudovale, prvič: če ste pametne, kajti če bi se veliko jezile, bi kazale, da se čutite zadete; drugič, ne boste se jezile, če ste v resnici — pobožne. Zakaj namen teh sicer hudomušnih pripovedk je bil dober. Te zgodbe je nabral in med svet poslal neki gospod, ki dobro vé, kaj je bogoljubnost, ki zna prav dobro duše k popolnosti voditi, in katerega bi ve, če bi ga imele za dušnega vodnika, bile namoč vesele. Ta gospod pa vé in mi vsi vemo, da so pri pobožnosti tudi mogoči izrodki, izrastki; to je: prikazni, ki veljajo za pobožnost pa niso prava pobožnost. No, to tudi nič čudnega ni. Pot pobožnosti je umetna in kdor se je ne uči, je ne more znati; k temu pride še človeška slabost, — ni čudno, če se tudi pri dobri volji ne zadene vselej pravo. Včasih je pa tudi zloba poleg slabosti — Toda take izrodke in izrastke pobožnosti nekoliko obsekati doli z debela prave pobožnosti, to je gotovo koristno in potrebno delo. Zakaj taki izrodki ne koristijo prvič dotičniku samemu nič; drugič ne koristijo ampak škodujejo krščanskemu življenju sploh, kajti ljudje se iz njih norčujejo in zaradi tega vso, tudi pravo, pobožnost zaničujejo in ob kredit spravljajo. Ravno zaradi tega pa te divje vijolice, kakor nekaterim niso všeč, takó na drugi plati drugim zopet prav posebno dopadejo.

Takó mi piše neki moder gospod, da mu je par teh „vijolic“ posebno dopadlo in mi pripoveduje en slučaj, kakó je neka oseba drugo grdo obdolžila, ker jo je videla iti k spovedi ne pa k sv. obhajilu. In zakaj ni šla ta k sv. obhajilu? Zató ker ni imela ta dan več časa; šla je pa drugi dan. In zató je morala prestati hudo obrekovanje! — Če se takemu ravnanju reče n. pr. Tončka Ježiček ali kaj takega, se s tem ne zgodi nikomur nobena krivica, saj to ni nobena določna oseba, ampak le greh je s tem zaznamovan. In greh se gotovo smé grajati.

Slabosti in napake bodo ostale vedno na svetu, toda — miru ne smemo z njimi skleniti. Odpravili jih popolnoma nikdar ne bomo, toda odpravljati jih moramo. In če kdo, je „Bogoljub“ poklican v tem oziru ljudi na napake opozarjati. Vprašanje je seveda, kako naj se to zgodi. Okusi so v tem kakor v vsem zelo različni: kar enemu prav dopade, se drugemu čisto napačno zdi in narobe. Jaz pa mislim, da ena takale opazka časih več izda, kakor — cela pridiga.

No, zdaj ko smo se o tem pogovorili, zdaj pa še malo kaj drugega.

Prav pomalem vam, bogoljubne duše, podajam naukov o krščanski popolnosti. Pa to, kar povem, to je v malem — veliko. To si prizadevajte izpolnovati, in bo dobro.

Danes zopet en kratek pa važen nauk!

Kako bi najlože storili, da bi bilo vse naše življenje prav lepo krščansko popolno? Kako?! — Vsako posamezno dejanje stóri kar mogoče popolno, pa bo celo tvoje življenje popolno!

Celo naše življenje obstoji iz nešteto posameznih dejanj. Vsa ta dejanja opravi dobro, pa bo dobro celo življenje!

Ali poznate mozaike, slike iz mozaika? To so slike, ne narejene z barvami in čopičem, ampak sestavljene iz samih drobnih raznobarnih kamenčkov. Take slike so posebno imenitne. V cerkvi sv. Petra v Rimu menda ni nobene navadne slike, vse sam mozaik. Sestavljene so pa tako lepo, da se skoro ne more zapaziti, da bi to ne bile navadne na platno delane slike. Vsak posamezen kamenček mora biti dobro in primerno obrušen, vsak mora imeti pravo barvo, vsak mora vložen biti na pravem mestu in — kdo bi si mislil! — iz toliko malih drobcev taka lepa celotna podoba! Zares lepa umetnost — ta mozaik!

Tak mozaik bodi tvoje življenje, bogoljubna duša! Na celo življenje, na vse razne okoliščne življenja naenkrat misliti, za vse skrbeti, to bi bilo preveč. Človek bi se ustrašil, če pomisli, da mora vedno in vselej vse prav dobro popolno narediti. Misli samo na to, kar imaš pred seboj, s čemer imaš

ravne opraviti in reci: To hočem prav dobro, dá, kar najbolje mogoče, storiti. Drugo me ne briga; na drugo bom mislil pozneje. Vsako posamno dejanje stori o pravem času, v pravem kraju, v pravi meri, na prav način, iz pravih nagibov, s pravimi pomočki. Kedar moliš, misli in glej na molitev, da bo kar najbolje opravljena; kedar govoriš, pazi na jezik, kedar delaš, na delo, da bo natančno in dobro opravljeno; kedar ješ, na jed, da bo prav užita. Keder imaš delati, ne moli, in kedar imaš moliti, ne delaj; kedar imaš molčati, ne govori, in kedar imaš govoriti, ne molči!

Pravim: opravi vsako dejanje prav dobro, da, kar najbolje mogoče! Skleniti, da hočeš vse vse kar najbolje napraviti, to bi te prestrašilo; toda misli si: zdajle moram paziti, samo zdajle; zdajle se premagati, — na drugo bom mislil drugikrat! To ti bo mogoče. Stori, ravnaj tako, — in vsak kamenček, vsak drobec tvojega življenja bo prav obrušen, prav pobarvan in na pravo mesto vložen. Celo tvoje življenje bo lepo [iz posameznih drobcev skupaj zložena celota, — podoba, na katero bodo z dopadanjem uprte božje oči.

Skušajte biti vsi prave dišeče vijolice, potem ne bo več divjih ali pasjih!

Kedaj — ?

Kedaj trpljenja konec bo?
Povej, povej mi to nebo:
kedaj pač konec bo gorjá,
kedaj usahne vir solzá,
kedaj?

In zvezde zabljščale so,
prijazno zamigljale so:
Tedaj, ko prideš vrh neba,
Solza bo konec in gorja
Tedaj — — —

M. A.

Nekaj spominov z mojega pota.

(Piše urednik.)

Navada je v teh naših časih taka, da poltu kdorkoli teh „študiranih“ ljudi le kolikaj utegne, se za nekaj tednov domačim opravilom odtegne in nekoliko po svetu pogleda, kakó kaj drugod. Posebno če je bolan — kar je med „študiranimi“ vsak tretji — mu svetujejo, nej gre po svetu, morebiti mu bo drug zrak dobro storil. Ko pa domú pride, seveda rad pové, kakó je bilo.

Tudi jaz, ki se tudi štejem med „študirane“, če prav nisem kaj prida učen, in sicer med bolne študirane, sem storil letos tako, kar sicer ni bilo prvič. Če pa urednik po svetu gre, potem že celó rad da kaj od sebe. Ker sem pa že v „Slovincu“ precej pisal o letošnjem svojem potu, to namreč kar je zopet bolj za „študirane“ ljudi, se bojim, da bi mi utegnil kdo očitati: è, celemu svetu hoče razglasiti, če je teh par korakov od doma storil! — Drugi bodo zopet rekli, jih že slišim: tako pisanje ni za „Bogoljuba“; za tega se spodobi le kaj pobožnega pisati! Jaz pa mislim, da se takóle vmes med drugim malo „lahkega“ berila prav dobro poda „Bogoljubu“. Upanje imam namreč, da bodo ljudje, če kaj kratkočasnega dobe v listu, potem tudi rajše brali, kadar jim

pišemo in govorimo resnobne reči: o molitvi o pokori, zatajevanju itd. Saj premnogi „Bogoljuba“ zato ne marajo. (zató število naročnikov takó počasi napreduje), ker se jim zdi prepuš. Mislijo si, è pobožni ljudje — pusti ljudje, pobožno berilo — pusto berilo. Ze imena „Bogoljub“ se ustrašijo, češ, to pa ni za nas! — Mi pa: namreč vi, kar vas je bogoljubnih, in jaz kot urednik bogoljubnega lista, moramo pokazati, da pobožnost ni takó pusta, kakor se jim vidi, dokler jo le oddaleč gledajo. Zakaj bi torej ne smeli v „Bogoljubu“ kakršno domačo in tudi kakšno kratkočasno povedati?!

In zatorej, naj me že zadene kakršna obsodba hoče, hočem tudi svojim neštudiranim bravcem malo povedati, kod sem hodil. Potopisi so še vedno prijetno berilo, dejal mi je pred par dnevi neki gospod; vsak pa posebno rad bere, če se o njegovem kraju kaj pové. In tako upam, da se ne bom preveč zameril s svojim pripovedovanjem.

No, pa že začnimo no!

Po prelepi slavnosti tristoletnice Marijinih družb sem počakal v Ljubljani še zborovanja katoliških študentov - visokošolcev, zborovanja, kakršno napravijo nekaj let sem vsako poletje

v Ljubljani, letos pa je bilo, koj dva dni po marijanski tristoletnici. Te študente imam namreč jaz kakor vsak pošten človek, kdor jih pozna, posebno rad, kajti ti so res upanje bolj-ših časov. Kdaj pa vidimo mestne gospode: uradnike, dehtarje in profesorje v cerkvi, pri procesijah, pri zakramentih? Vsi ti ljudje so zvečine cerkvi tuji ali naravnost sovražni. Kadar bodo tudi taki čutili, da so Bogu služiti ravno tako dolžni kakor vsak kmet ali dekla, tedaj bodo gotovo boljši časi. Katoliška dijaška društva pa na to delajo; letos je bilo že 60 teh fantov — dokaj lepo število!

Po tem shodu sem pa ubral pod noge pot, ki je tokrat vodila proti Štajarski. Kranjske dežele ne bom popisoval, dokler sem je imel pod nogami. Šlo je čez Domžale in Črni graben, ki je pa kljub svojemu imenu prijetna dolinica, in tam onkraj Trojan sem stopil na Stajarsko. Ob veliki cesti tod stoji visok kamen, na katerem je s samonemškimi besedami povedano, da se tu prične kranjska dežela, kakor da bi v njej stanovali sami trdi Nemci, ki ne razumejo nobene slovenske besede. Prva cerkva, ki se vidi na štajarskih tleh, je podružnica Ločica vranske fare, kmalu za njo pa pride župnija in trg **V r a n s k o**. Prav prijazen trg to, lepa cesta vodi skoz, čedne hiše na obeh straneh. Cerkve pa nisem videl znotraj — tega se moram javno obtožiti in mi je še danes žal (kakor slabi kristjani, ki ne gledajo radi cerkve od znotraj); mudilo se mi je naprej. Ob desni strani mi je ostal tam pod hribi **S t. J u r i j o b T a b o r u**, odkoder je „Bogoljub“ dobil že marsikak dopis. Od daleč sem pozdravil ondi svoje znance in hotel potem tik **G o m i l s k e g a** ter prispel precej pozno zvečer do svojega cilja prvega dne, do **B r a s l o v č**. Braslovče so zopet trg in dekanijska župnija. Braslovče imajo, kakor sem slišal, pridevek „vesele“ Braslovče; in dobro verno ljudstvo biva tukaj. No, to gre pa res skupaj. Nevem, zakaj ravno so nadali Braslovčam priimek „vesele“ — toda najbolj veselo za kak kraj je gotovo to, če ima dobre krščanske ljudi. Župna cerkev je posvečena Materi božji, v nebo vzeti, ter je lepo prenovljena in preslikana. In kar mi je tudi zelo dopadlo, je takó lepo urejen in okrašen prostor okolu cerkve.

Pa kaj je vendar posebnega v Braslovčah, da sem jih hotel videti, saj sem jih bil pred leti že enkrat videl; kaj me je vleklo tja? V Braslovčah bivajo zadnji čas v prezasluzenem pokopju pri nekdanjem svojem kaplanu, sedanjim pred. dekanu prejšnji duhovni oče te župnije, od vse štajarske duhovščine zelo čislani pred. g. kanonik **J a k o b B o h i n e c**. Ta častiti gospod se doma tam gori nekje na

Gorenjskem v — Zapogah. No, zdaj boste morebiti že uganili, kaj me je vodilo v Braslovče. Prečastiti gospod so bili zelo veseli, videti svojega domačega fajmoštra, ravno tako je bil pa ta vesel, videč svojega najodličnejšega farana. G. kanonik se zelo zanimajo za svoje rojake; prešla sva v duhu po vrsti vse številke ne ravno preveč velike zapoške farice, in je gospoda zelo veselilo, če sem mogel od svojih Zapožanov kaj dobrega povedati.

H tro je minul čas v družbi zelo ljubeznivih gospodov; gospod dekan se dali napreči svoje iskre konjiče in v častnem spremstvu obeh častitih gospodov sem jo hitel proti kolodvoru, koder smo se po zagotovilu, da se enkrat vidimo v Zapogah, poslovili. Na kolodvoru zopet samó nemški napis, kakor bi bili kje gori pri Berlinu! Kako je to grozovito nespametno! Napisi so menda vendar zato, da jih ljudje berejo in razumejo. Pa kdo bi mogel to razumeti, da čudna beseda Heilenstein pomeni poštene slovensko — **P o l z e l o**! Torej mimo Polzele smo se peljali po sredi prelepe savinjske doline, ene najlepših delov slovenske zemlje. Z visokega hriba doli gleda prijazno in obenem mogočno velika dvostolpna cerkev na **O l j s k i g o r i**, ki se vidi daleč naokolu po dolini doli do Celja. Dalje smo se vozili mimo **Š t. P e t r a**, kateremu nasproti stoji tam preko Savinje pod gorami **S v. P a v e l**. Zatem dospemo v prijazni trg **Ž a l e c**, iz katerega ven se vzdiga v moje začudenje velika krasna nova cerkev. Z nasprotne strani sem čez Savinjo zopet prav lepo gledajo **G r i ž e**, blizu farne vasi pa se vzdiga kaj ljubeznive griček z novo cerkvijo **I u r š k e M a t e r e b o ž j e**, odkoder smo že tudi brali dopise. Vse to me je mikalo, da bi bil v Žalcu izstopil in si ga ogledal; — pa kdor bi hotel videti vse, kar je na svetu lepega, ne pride nikdar do konca in ne pride nikamor naprej. Zato sem svojo radovednost zatrl, temlož, ker sem svoj čas že tod okoli kolovratil, in tako smo jo hiteli mimo božjepotne cerkve v **P e t r o v č a h** dalje proti Celju.

Savinjska dolina je bila ta dan in te dni sploh vsa — živa. Vsepovsod polno ljudi po polju v **h m e l j u**, katerega so obirali. Kakšno življenje, koliko ljudi, in pa menda dober zaslužek! Kakor veste, na Kranjskem hmelja nimamo, zadnja leta šele nekaj poskušajo okolu Ljubljane. No, jaz sicer ne dam pivovarjem veliko zaslužka, če pa naši ljudje pri tem dobro zaslužijo, jim pa to tako iz srca privoščim, kakor če bi smel ta dobiček sam spraviti. Imamo vsaj en dobiček od obilno použitega piva.

Celjsko mesto ni ravno bogvekaj, toda okolica je krasna. Tako krasno okolico ima

malokatero mesto kakor Celje. Pojdi na hrib sv. Miklavža ali na stari grad, pa se ne boš mogel nagledati, ako imaš kaj zmisla za lepoto narave. In pa — kar je vse več vredno — okolica je naša, slovenska, krščanska, dočim je mesto, no, kaj bi vam pravil, saj je predobro znano. Zdaj zidajo nebodijetred novo luteransko cerkev, gotovo ne toliko Bogu v čast kakor nakljub

katoličanom. Saj ko bo dozidana, bo itak prazna in zaprta stala. Mar jim je za molitev, ampak kljubovanje, to jih veseli. Zato je pa mestofarna cerkev sv. Danijela ob nedeljah natlačeno polna.

No, pa pustimo Celje! Moj cilj namreč ni bilo Celje, cilj moj zaenkrat je bil sv. Jožef nad Celjem.

(Dalje prihodnjič.)

Poročila iz kitajskih misijonov.

(Priobčuje O. Kazimir.)

V zadnjem pismu nam je sporočil naš misijonar in rojak o. Baptist Turk, da so ga predstojniki poslali v novo najdeni zlati „rudnik“ neumrjočih duš, v Sin-san-ho, kjer se obeta silno bogata žetev za Kristusovo vero. S silnimi težavami jim je v kratkem času sezidal priproste cerkvico, katehumenat, t. j. šolo za poduk novospreobrnjencev in stanovanje misijonarjevo z vsemi potrebnimi pritiklinami.

Toda ni še dobro dokončal tega svojega dela, ko ga je poklicala pokorščina že v nov, še mnogo težavnejši delokrog. Predstojniki so namreč spoznali njegovo sposobnost, zlasti njegovo neumorno delavnost, njegovo brezprimerno gorečnost za razširjanje sv. vere, zlasti pa njegovo veliko spretnost pri zidanju potrebnih misijonskih postaj. Z malimi stroški, zvečine nabranimi v Evropi, se mu je posrečilo že v dveh krajih postaviti lepa in primerna poslopja za misijonsko postajo. Zato so ga od tu odpoklicali na novo štacijo Kvang-či zvano.

Od tu nam je poslal dvoje velezanimivih poročil, ki bodo gotovo zanimale bravec cenjenega nam „Bogoljuba“.

Prvo z dne 4. junija 1905 slove:

„Gotovo se vam bode čudno zdelo, da dobite to pismo iz popolnoma drugega kraja, kakor zadnje. Toda vedite, da so premil. go-

spod škof letos o Veliki noči poslali moje suhe kosti zopet v novo, še hujšo stiskalnico. V Sin-san ho, kamor sem bil poslan lani, sem ostal le do Velike noči letos. Ta delokrog, akoravno je bilo treba ledino paganskih src na celo orati in je bil torej silno težaven, se mi je vendar v tem kratkem času zelo priljubil. Odprla se se ondi zelo ugodna tla za nauke naše sv. vere. Kar trumoma se ljudje vseh stanov oglašajo za sv. krst. Krščanstvo je silno napredovalo. Ne morem se za to milost dovolj zahvaliti presv. Srcu Jezusovemu. Kaj čuda, da sem se težko ločil od svojih ljubljenih ovčic. S solznimi očmi smo si molče podajali desnice.

„Tun šenfu!“, so za menoj klicali, „ne pozabi nas, svojih otrok! Moli za nas k dobremu Jezusu!“

Spremili so me skoro dve uri daleč, potem sem jih še enkrat blagoslovil in — ločili smo se. Par debelih solza sem si obrisal in odhitel, kamor me kliče pokorščina.

O teh dobrih ljudeh bi Vam zelo rad kaj več poročal. Rad bi Vam jih popisal, da bi videli, da se v resnici sicer priprosti, toda dobri in verni. Toda kje vzeti za to potrebnega časa? Oh, čas, ta je drag, silno drag za misijonarja! Koliko opravkov in koliko skrbi ti neprestano obtežuje glavo in srce! Človek več-

krat ne ve, kam bi se prej obrnil. Tekaš in se pehaš, kar ti le dušne in telesne moči dopuščajo. A čim bolj hitiš in se trudiš, tem globlje se zametavaš v raznovrstne skrbi in tem več dela in opravkov vidiš pred seboj. Ako bode pa le količkaj megoče, storim to o priliki.

Moj novi delokrog od velike noči sem se imenuje Kvan-či. Obsega pa dve veliki in obširni politični pokrajini Kvang-či in Či-šwei (Ki-swei). Tu se vidi prežalostna posledica, kaj so naši misijoni brez podpore, brez denarnih sredstev. Oh, moj Bog, kako silno je zastalo, ali bolje je nazadovalo vse misijonsko delo v teh krajih! Pred kakimi 40 leti so tu začeli orati ledino paganskih src. Dosegli so že krasnih uspehov. Veliko sto družin je bilo že pokristjanjenih. Toda ker pokrajina in imela dovolj misijonskih moči, zlasti pa še, ker ni imela potrebnih sredstev, da bi tem novospobrnjencem postavila potrebnih katehumenatov, šol, kjer bi se od časa do časa poučevali v verskih resnicah, Bog se usmili, kako daleč je prišlo! Srce mi krvavi in silno sem potrto, ko vidim tukajšnje razmere. „Križani Jezus in žalostna Mati Božja Marija, pomagajta, da se kmalu, kmalu spremeni na bolje!“

Sicer so jim zapovedali, da se morali hoditi k sosednim misijonarjem v šolo po poduk in po sv. zakramente. Toda to je bilo najbližnjim dobrih 14 ur hoda. Kajpada, so mnogi raje ostali brez poduka in sv. krsta, kakor da bi hodili v tako oddaljeno šolo.

Čaka me torej v tej novi „župniji“ silno veliko truda, skrbi in težav. Toda s pomočjo

presv. Srca Jezusovega, na katerega posebno zaupam, se bodem lotil dela. Bog daj le svoj sv. blagoslov in obilno blagih podpornikov in dobrotnikov in — pogum! — vse bode šlo po sreči.

Najprej bodem obhodil vso svojo novo „župnijo“ od vasi do vasi; obiskal nekdanje krščanske hiše; jih poživil k novemu življenju za Kristusa; jih skušal pridobiti, da mi bodo zaupali; se pomenil z njimi o njihovih potrebah in spoznal razmere kraja.

Koncu meseca julija, ko upam dokončati svoje popotovanje, pa — hajd na delo! Prezidati in popraviti bode treba najprej cerkvico, potem prirediti katehumenat za poučevanje že krščenih vernikov in novospobrnjencev. S pripravami za vsa ta obilna dela in popravila sem že začel, preden odidem na pot. Ta čas mi namreč delavci že lahko pripravijo les in drugi za zidanje potrebni material. Začel sem s pripravami za to delo tudi prej — ne čudi se — preden vem, odkod in kje bodem vzel potrebnih „taelov“ — kitaj. goldinarjev, da bodem pokrtil stroške. Zaupam namreč na pomoč presv. Srca Jezusovega, kateremu je posvečena ta „župnija“, kot župnemu patronu, in sicer zaupam nanj tako trdno, kakor trdno stoji megočni Himalaja na svoji podlagi. In res! Že sem dobil Tvoje pismo, v katerem mi naznanjaš, da je precejšna podpora na poti v Kino. O Bog povrni Tebi in vsem milim dobrotnikom tam v ljubi mi domovini! Zares! — Bog pa res Kranjca nikjer ne zapusti, tudi tukaj na Kitajskem ne! — Z Bogom!“

Iz Rima. Pripravljavni odbor za peti dunajski katoliški shod je poslal sv. očetu Piju X. posebno adreso, v kateri mu izraža svojo udanost. Na to je prinesel papežev poslanik na Dunaju, nadškof Granite di Belmonte dunajskemu kardinalu Gruši lastnoročno pismo sv. očeta.

V pismu govori sv. oče natančno o položaju cerkve v Avstriji, posebno o napadih, katerim je izpostavljena. Papež toplo pozdravlja katoliški shod, katerega naj vsi podpirajo. Opozarja na najnovejše dogodke v Avstriji ter opominja k slogi. Slednjič podeljuje sv. oče svoj blagoslov za srečen uspeh katoliškega shoda. — Dunajski nadškof in kardinal bo to pismo prebral ob otvoritvi shoda. — Rimska družba za obrede je dovolila vsem duhovnikom kamilijanskega reda, da smejo opravljati daritev sv. maše po bolniških sobah v vseh bolnicah, z dovoljenjem škofovim in višjih redovnih predstojnikov pa tudi v zasebnih sobah, kjer leži bolnik. — Sv. oče je dal sezidati v bližini Vatikana dve prostorni poslopji, kjer bodo prebivali njegovi uradniki z družinami. — Sv. oče je poslal kardinalu vikarju za rimsko mesto pismo, v katerem želi, naj se od njega sestavljeni katekizem rabi za vso Laško in naj bi se po tem vzorcu napravil pozneje neki splošen katekizem, katerega se bode moglo posluževati po vsem katoliškem svetu.

V Jolietu v Ameriki so Slovenci zgradili novo cerkev sv. Jožefa. Dne 15. oktobra je bila slovesno blagoslovljena.

Iz Francoskega pregnani redovniki in redovnice se naseljujejo najbolj po Angleškem, ker jih podpira odotna četudi protestantska vlada. V zadnjem času se pa vrše pogajanja med nekaterimi redovi in ogrskimi posestniki radi prodaje zemljišč. Že te jesen se namreč namerava nekaj francoskih kongregacij naseliti na Ogrskem. V bližino Budimpešte so že dobili en moški in en ženski red.

Katoliški shodi. V nedeljo 22. t. m. se je pričel katoliški shod v Majncu na Heškem. Govorili so sloveči govorniki dr. Schädler, Giesberts in dr. Šmitt. Ta shod bo ob enem priprava za bodoče volitve v heški deželni zbor. — Na Dunaju se bo pričel katoliški shod 18. novembra. Shod bo zelo sijajen. Vedno dohajajo novi priglasi za udeležbo. Pričakujejo več posebnih vlakov. — Na Ogrskem pa so name ravani katoliški shod preložili radi homatij, ki so nastale zadnji čas.

Protestantizem v Avstriji stane Nemce v rajhu ogromne svote. Največji agitator za protestante je njihov „škof“ Mejer, ta razpošilja oklice, v katerih ponižno prosi Nemce naj se usmilijo avstrijskih prečodrimovcev. Do sedaj se je porabilo v Avstriji za odpad 1 milijon 113 600 mark denarja, vsako leto stane to barantanje z vero okroglih 250.000 mark.

Nemški cesar namerava prihodnjo pomlad obiskati v Rimu sv. očeta Pija X.

Mednarodni shod v varstvo deklet. 13. t. m. so otvorili v Bremenu mednarodni shod, ki se je basil z vprašanjem, kako omejiti trgovino z dekleti. Zastopane so bile razne države. Splošno pozornost je zbudilo poročilo znanega berlinskega policijskega komisarja pl. Treskewa o delovanju berlinske policije proti trgovini z deklicami. Ta policija nadzoruje kolodvore sumljive tujce in podpira kolodvorske misijone. Dasiravno ne obstoji ta koristni urad še dolgo časa, ima že osebne opise 162ih trgovcev iz dekleti in 40 fotografij. Opise in fotografije so razposlali na razne kraje, da bi zasačili te neusmiljene lopove, ki prodajajo človeško meso. Policija zelo podpira narodni odbor proti trgovini z deklicami. Veselo znamenje, da so se pričele obračati na ta odbor tudi deklice, predno nastopijo kako službo v inozemstvu. — A tudi pa drugih mestih so nastale družbe, ki imajo namen reševati dekleta iz rok takih pijavk. Prav marljivo deluje v tem oziru misijonska družba gospej na Dunaju, ki čakajo na kolodvorih zapuščena dekleta, ki se ne vedo kam obrniti. Tudi v drugih mestih so zavodi za brezposelne osebe, ki dobe za malo ceno prenočišče. Opozarjamo na poselsko društvo sv. Marte v Ljubljani, ki ima svojo hišo v Streliških ulicah in tekom dveh let sprejelo pod svojo streho že okoli 2000 brezposelnih oseb.

Za katoliško vseučilišče v Solnoradu se marljivo nabirajo darovi. Meseč september je bil v tem oziru jako darežljiv. Neimenovan nemški plemenitaš je podaril v ta namen 200.000 kron, nabralo se je samo v pretečenem mesecu 205.458 kron in 42 vinarjev.

Presvetli gospod knezoškof ljubljanski se je minoli teden povrnil od birmovanja iz loške dekanije. Ljudstvo gorenjsko ga je povsod sprejemalo z največjo vdanostjo in veseljem. Vsi podli napadi liberalnih listov ne bodo omajali zvestobe, ki jo goji verne ljudstvo do svojega ljubljeneega nadpastirja. To se je pokazalo povsod, kjer je birmoval presvetli. Zato besni in divja „Slov. Narod“. — V torek 17. t. m. je posetil presvetli novega deželneega predsednika g. Teodorja Švarca in njegovega namestnika dvornega svetnika grofa Korinskija. Pretečeno sredo pa je presvetli predstavil imenovanim g. stolni kapitel, mestne župnike, zastopnike redov in drugih oblasti.

Izpremembe pri Salezijancih na Rakovniku. Č. g. Alojzij Valent. Kovačič, doslej spovednik v zavodu, zasede prostor umrlega ravnatelja dr. Angela Feste. Umeščen je bil v nedeljo, dne 22. oktobra. Za prefekta studijev je odločen dr. Hieronim de Martina, doslej profesor na salezijanski gimnaziji v Mogliano Veneto. Na mesto dveh klerikov, ki sta šla v salezijansko bogoslovje v Turin, je prišel č. g. Frančišek Wallant, doktor modroslovja, doslej slušatelj na gregorijanskem vseučilišču v Rimu.

Duhovniške izpremembe med beneškimi Slovenci. Bridka izguba. V petek, dne 20. t. m. je umrl za legarjem čast. gospod Miha Zabrješčak, kaplan v Mrsinu pod šempetersko župnijo. Imel je samo 34 let. Bil je uzoren, jako delaven in obče priljubljen duhovnik. On je žrtva svoje stanovske dolžnosti, kajti bolezen je dobil pri obiskovanju bolnih za legarjem, ki se že več let zaporedoma poraja tuintam po naših gorah. Izguba je tem bridkejša, ker nam primanjkuje slovenskih duhovnikov. N. v m. p.!

Duhovniške vesti. V Platišča med torčenske Slovence je nastavljen kot kaplan vrli Slovenec č. gosp. Evgen Dorbold, čegar vsestranska delavnost je občeznana. Subid, kjer je preje bil v službi, dobi najbrže furlanskega duhovnika. — Mladi č. g. Josip Domenis, je dobil kaplanijo v dolnjem Brnasu. — Po dolgih in neopravičenih zaprekah je Dreka zopet brez župnika; č. g. Anton Trušnik se je odpovedal „pro bono paris“ še prej nego je nastopil službo. Istočasno in sporazumno se je odpovedal priljubljeni č. g. Ivan Sinik na Stari gori, ter šel v Dreko kot duhovni ekonom, dočim je na njegovo mesto kot ekonom stopil g. Trušnik. in tako, po navadnih formulitetah, ta dva odlična duhovnika postaneta župnika vsak na svojem sedanjem mestu — pa mirna Bosna! — Č. g. Natalijo Cufarli iz Prapotnega je prestavljen h Kodrmacom; na njegovo mesto v Prapotno je nastavljen žalibog! furlanski novomašnik Paschini. — Velezaslužni in vse hvale vredni č. g. Jakob Tropina, kaplan v Ažli, se je službi odpovedal radi starosti. — O Božiču dobimo zopet novega slovenskega duhovnika v osebi gosp. bogoslovca Salizoa.

Odlikovanje. Cesar je odlikoval umirovljenega gimnazijskega kateheta in častnega kanonika na Šušaku pri Reki č. g. Matija Marušiča z vitežkim križcem Franc Jožefovega reda.

Umrli je dne 23. oktobra 1905 ob dveh popoldne č. g. Janez Kobilica, župnik na Črnučah. Pokojnik je bil rojen dne 31. decembra 1845 v Ljubljani in v mašnika posvečen 1. avg. 1868. Kot kaplan je služboval v Stopičah, v Šempetru pri Novem mestu, v Skofji Loki, v Dolenji vasi, pri Dev. Mariji v Polju in v Trnovem v Ljubljani, kot župnik pa ves čas od

1. 1886 v Crnučah. V tem času je sezidal lepo novo župno cerkev, ker je prejšnjo potres porušil. Nedavno je obolel na antraksu (oteklina na tilniku). Bolezen je za nekaj časa odjenjala, zadnje tri dni pa se mu je tako poslabšala, da je moral leči. Slutil je, da se mu bliža smrt, zato je prejel sv. zakramente za umirajoče in popoldne ob dveh nagloma umrl. Pogreb je bil v sredo ob devetih.

Umrl je v Gradcu v ondetni bolnišnici č. g. kaplan Franc Čuček, 28 let star. Po neprevidnosti se je smrtno nevarno ranil s puško. Naj v miru počiva!

Umrl je 10. t. m. v Št. Andražu na Koroškem preč. o. Frančišek Doljak, ud družbe Jezusove in bivši dolgoletni misijonar po slovenskih krajih. Rojen je bil v Grgaru pod sv. Goro l. 1829. Kot kaplan v Kamnu je vstopil v družbo Jezusovo dne 24. aprila leta 1858. Dolgo časa je bil bolan, a njegova najhujša bolezen v zadnjem času je bila ta, da ni mogel več delati. Znan je po vsem Slovenskem, posebno pri nas na Kranjskem, kjer si je kot neutruđen misijonar pridobil ljubezen in spoštovanje. Pokopali so ga 12. oktobra. Svetila mu večna luč! — Umrl je nadalje sovođenski vikar č. g. Alojzij Kovačič v 31. letu. Naj počiva v miru!

Imenovan je bil za kanonika v Gospej Sveti na Koroškem č. g. Franc Cukala.

Premeščen je bil č. g. Franc Vidmar, kaplan v Šmihelu na Dolenjskem za kaplana v Boštanj, č. g. Martin Pečarič, kaplan v Boštanju je bil premeščen kot kaplan v Šmihelu pri Novem mestu.

Saški kralj biva te dni v okolici Trbiža ter hodi pridno na lov. V nedeljo se je udeležil sv. maše na sv. Višarjih, kjer je tudi prenočeval.

Kip Iurške Matere božje na Rakovniku so slovesno blagoslovili pretečeno nedeljo popoldne. Tu je bil govor, blagoslovljenje in pete litanije. Slovesnost je opravil ob veliki udeležbi ljudstva preč. gosp. kanonik dr. Ferdinand Čekal.

Naznanilo ponočnim častivcem presv. Rešnjega Telesa v Ljubljani. Ponoči med 2 in 3 novembrom bebo moški častili presveto Rešnje Telo v cerkvi sv. Jakoba. — Molila

se bode 20 ura: Vernim dušam v tolažbo. — Darovala se bode ta mesečna ura molitve v namen, namreč za pokoj dušam vseh umrlih častivcev presvetega Zakramenta, zato se še posebno uljudno vabite, da se v obilnem številu udeležite te ure.

* * *

Iz Šmarjete: Dolgo se že nismo nič oglašili; hvaliti se nismo veliko mogli, grajati se pa nismo marali. Le z veseljem in zanimanjem smo pa prebirali lepa tvoja poročila iz raznih krajev, dragi „Bogoljub“. Da bi bilo tudi pri nas društveno življenje tako lepo, bilo nam je prav mnogokrat pri srcu. No pa hvala Bogu, naše žalostne razmere so se že precej poleggle. Četudi imamo še vedno — kot povsodi — nekaj svojeglavnih nasprotnikov in nasprotnic, se mi nič ne zmenimo ampak se mirno trudimo, da bi bolj in bolj vladalo lepo duhovno življenje, cvetla pobožnost! Tako je pri nas vsako nedeljo in praznik sveti križev pot po deseti sv. maši in po popoldanski službi božji. Opoldne ga oskrbuje Mar. družba, popoldne pa dobri brat nepozabnega vlč. gospoda J. Volčiča, ki ga moli naprej že bogve koliko let. Prav tako skrbe Marijine hčere, da imamo vsak praznik in vsako nedeljo uro molitve od 1—2 ure pop. Molijo v koru. Sv. zakramente precej prejemo; dal Bog, da bi jih vselej vredno! Marijina družba — ta ponos poštenih deklet — katero so bili pred časom prisilili, da je bila morala zaspiti, se je 8 dec. 1904 zopet zbudila. Popravici povedano, je bila huda zmešnjava in se čisto še ni polegla. Naši gg. dub. pastirji ravnajo kar se da z lepa, pa tudi s silo. Vse mora biti po pravilih, po Škofijskem listu! Natančni g. voditelj povdarja „boljše malo — pa dobro“ in potem tudi delajo; svare, uče, prosijo, če ne, pa pravijo „z Bogom!“ — Imamo redne seje in shode katerih kar težko pričakujemo, četudi nas včasih dobro primejo. Koncem shoda molimo pred izpostavljenim Najsvetejšem litanije presvetega Srca, zapojemo par družbenih pesmic, nakar se nekam poživljene podamo domov. V teku tega leta je precej tovaršic stopilo v težki jarem sv. zakona; ena Mar. hči, pridna, zvesta Meta Železnik nam je pa 10. avg. umrla. Žalostne smo jo spremile k večnemu počitku. Naj v miru počiva! — Zdaj pa nekatere žele menda kar umreti, ker so gospod

voditelj obljubili, da bodo vsako družbenico slovesno pokopali: slovesen spreved, peta sv. maša. — Pa „Čebelica“ pri nas nabira že dobre tri mesece. Če bo zmiraj toliko medu, bo prav lepo vspevala. Dozdaj je spravila skupaj 550 K. Kjer je še nimate, napravite jo! Hvaležno delo to! — Ko smo imeli 2. marca cel dan izpostavljeno sveto R. Telo, je bilo to za nas kar praznik! Vič. dobri gospod župnik so nas prav pametno razdelili po vaseh: bližnje vasi opoldne in zvečer, daljne čez dan Veste, cel dan je bila potem „procesija“, tako so ljudje v obilnem številu hodili molit. Eni notri, drugi ven — vse v lepem redu — tako, da je bila cerkev celčas polna. Molilo se je vesčas na glas in pelo vmes! Presrčno lepo je bilo! Bog daj, da bi tudi prihodnjič in zmeraj tako lepo častili sv. Rešnje Telo in mu zadostovali za vsa razžaljenja!

Litijski romar. Že dolgo se ni oglasil litijski romar, zato pa zdaj nekaj malega, ker nam strogi g. urednik tako pičlo odmeri prostor, Janče. Dne 11. avgusta se je vršilo tu večno češčenje. Vkljub neprimernemu času in obilnemu poljskemu delu, so se ljudje v ogromnem številu odzvali vabilu Jezusovemu v sv. Rešnjem Telesu. Slovesnost je bila še tembolj ganljiva, ker ovčice niso imele domačega pastirja, ki se je takrat v Kamniku zdravil. Ko ga je popoldne zato priporočal č. g. svétnik Saje v molitev, bilo je rosno slednje oko. Spovedovali so štirje gospodje. — Šmartno. Dekliška Marijina družba je imela na rožnovensko nedeljo lepo slovesnost. Gospod dekan so sprejeli trinajst novih udov. Res zanimiv je bil govor, katerega naj si vse družbenice vtisnejo v srce! — Ne sme pa pozabiti omeniti naša družba veselo-žalostnega dne, ko je zapustila svet najboljša naša družabnica Marija Požeš. Rajna se lahko stavi vsaki družbi v zgled. Deset let je hodila v tovarno, a nje ni okužil tovarniški zrak ostala je čista, nedolžna. Lepa je bila njena ljubezen do staršev, katerim je dajala svoj skromni zaslužek. A kakor da bi ona slutila smrt, je še zdrava pred kakim mesecem opravila dolgo spoved. Kmalu nato je zbolela in vsem zatrjevala, da ne vstane več. In bilo jes. Hudo bolezen tifus je s čudovito potrpežljivostjo prenašala, da so se ji vsi čudili. In tako jo je Jezusovo Srce vzelo prvi petek v oktobru k sebi. Žalna je sicer smrt, a „dragocena

pred obličjem Gospodovim je smrt njegovih svetih“, ker trdno upamo, da imamo priprošnjico pri Bogu. Zlasti je bila rajna vneta častilka Srca Jezusovega in Sv. Rešnjega Telesa, vneta ze lepoto hiše božje, sploh pa najlepši zgleđ vsej družbi. Kaj lep je bil tudi njen pogreb. Oe odprtem grobu so ji v slovo govorili č. g. dekan, tovarišice so ji zapele žalostinko; pokrile grob z venci, a najboljše je, da so ji darovale tudi sveta obhajila. Tako je zgubila družba v tem letu že peto, a najlepšo cvetlico in jo poslala v rajski vrt.

Shod Marijinih družb v Smrečju. Marijine družbe iz Št. Jošta, Podlipe, Zaplane in Rovt so se odločile, da počaste svojo Mater na dne 17. septembra na nedeljo žalostne Matere božje v Smrečju, znani romarski cerkvi šentjoške fare. Ob $\frac{3}{4}$ 3. so se zbrale družbe pri „Smrekarju“, odtod so šle v procesiji k cerkvi moleč sv. rožni venec. Cerkev je bila krasno ozaljšana. Prišli so se poklonit Mariji vnebovzeti tudi drugi njeni častilci tako, da je bila cerkev natlačeno polna. Šentjoški gospod župnik je v krasnem govoru kazal Marijinim otrokom na prebl. Devico kot vzornico sv. čistosti in ponižnosti. Po govoru so družbe ponovile posvečenje in obljubile zvestobo Mariji. Nato je gospod župnik Lakmayer ob navzočnosti gg. župnikov iz Podlipe in Zaplane in gospoda kaplana iz Rovt pel lavretanske litanije. Pri odpevanju smo opazili, da ima Mar. družba v Rovtah izvrstno izvežban pevski zbor. Čudili smo se, da vodi spretno petje kot kak kapelnik navadna, priprosta družabnica. H koncu je bil „Te Deum“. Z vso navdušenostjo zapela je vsa cerkev „Hvala bod' Gospod' Bogu. Zvonovi so zazvonili in naznanili okolici, da je sklep prelepe Marijine slavnosti, kakoršne dosedaj še ni bilo v Smrečju. Gg. voditelji Marijinih družb so sklenili, da bode drugo leto zopet na to nedeljo skupni shod Marijinih družb, a da bodo poskrbeli za večjo slovesnost. Marijini otroci so bili zelo veseli. Dosedaj namreč še niso imeli tacega skupnega počesčenja preblažene Device Marije. Delajmo torej skupno za Marijo in jo vneta častimo vsi, njo, ki je cvet in kras Adamovih otrok.

Z Bučke. Ko smo pri nas leta 1901 ustanavljali Marijino družbo za mladeniče in mladenke, je bilo prvo leto sprejetih 44 mladeničev in 135 mladenk Lepo število za tako majhno župnijo. Obljubljene so bile nam zastave; no,

mladenke so jo res dobile krasno zastavo, mladeniči pa ne; pa obljava dela dolg; dolg pa zahteva obresti. No pa upamo, da kolikor bo pozneje, toliko bo pa lepši. V tem letu smo imeli pri nas prav zanimivo poroko, nevrjetno, pa vendar resnično. Neki mladenič je vzel v zakon svojo sestro. Marsikdo si misli, toliko v sorodstvu pa še ni dovoljenja; vendar ni dotični potreboval nobenega dovoljenja, razun katerega mora vsak imeti. To je bilo pa tako. Ker se mladeniči Marijine družbe imenujejo Marijini sinovi in mladenke Marijine hčere, sta bila ta dva brat in sestra po naši nebeški materi Mariji. Svetujem vsem mladenkam, da zbirate take ženine in posebno mladeničem, da zbirate take neveste, ker mladeničev je manj v Marijini družbi. Upati je veliko sreče, velike zadovoljnosti in veliko blagoslova z nebes

Iz Mirne peči. V nedeljo, dne 8. oktobra smo začeli z mladeniško Marijino družbo. Prišli so mil. g. proš. dr. Seb. Elbert iz Novega mesta in v krasnem govoru podali mladeničem zlatih naukov za življenje. Bog daj, da bi te besede rodile stoterni sad v srcih Marijinih fantov in da bi privabile v družbo tudi druge, ki še niso vpisani!

Odpustki mes. novembra 1905.

1. **Sreda. God vseh svetnikov.** Popolni odpustek: a) udom *bratovščine sv. Rešnjega Telesa* v bratovski cerkvi, če te ne morejo brez velike težave obiskati pa v farni cerkvi; b) onim, ki nosijo *višnjevi škapulir*; c) udom *rožnivenške bratovščine* v bratovski cerkvi.

2. **Četrtek, prvi v mesecu Vseh vernih duš dan.** Popolni odpustek: a) udom *bratovščine sv. Rešnjega Telesa*, kakor včera; b) udom *bratovščine presv. Srca Jezusovega* v bratovski cerkvi; izpovednik mora namesto molitve v bratovski cerkvi določiti drugo dobro delo; c) udom *rožnivenške bratovščine* v bratovski cerkvi ali med osmino; d) udom *bratovščine za uboge duše v vicah*

3. **Petek, prvi v mesecu.** Popolni odpustek vsem, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu in nekoliko premišlujejo dobrotljivost presvetega Srca in molijo v namen sv. očeta; udom *bratovščine presv. Srea Jezusovega* popolni odpustek proti navadnim pogojem danes ali pa v nedeljo.

5. **Nedelja, prva v mesecu.** Udom *rožnivenške bratovščine* trije popolni odpustki; 1. če obiščejo bratovsko kapelo in tam molijo v namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni probesiji; 3. če je v bratovski cerkvi izpostavljeno sv. Rešnje Telo in tukaj nekaj časa pobožno molijo. — Udom *bratovščine presv. Srca Jezusovega* popolni odpustek proti navadnim pogojem, če se ga niso udeležili že 1 petek.

13. **Ponedeljek. Sv. Stanislav.** Popolni odpustek udom *bratovščine sv. Rešnjega Telesa*, kakor 1. dan t. m.

19. **Nedelja. Sv. Elizabeta.** *Tretjerednikom* vesoljna odveza.

21. **Torek Darovanje Marije Device.** Popolni odpustek: a) udom *rožnivenške brat. v katerikoli cerkvi*, danes ali med osmino; b) udom *škapulirske brat. karm. M. b.* v redovni ali farni cerkvi.

24. **Petek. Sv. Janež od Križa** Popolni odpustek udom *škapulirske brat. karm. M. b.* v redovni ali farni cerkvi.

26. **Zadnja nedelja v mesecu. Sveti Leonard Porto mavriški,** Spoz. 1. reda. Popolni odpustek: a) *tretjerednikom* v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi; b) vsem, ki trikrat na teden skupaj molijo rožni venec.

29. **Sreda. God vseh svetnikov iz treh redov sv. Frančiška.** *Tretjerednikom* popolni odpustek, kakor 26. dan t. m.

Za verne duše.

Zadnji „Bogoljub“ je prinesel molitve za uro sv. Rešnjega Telesa, ki so vse z odpustki obdarovane. Ti odpustki se lahko dadó vsi dušam v vicah v prid obrniti. Zato so te molitve vsega priporočila vredne, da se molijo pred sv. Rešnjem Telesom. Na kako lahek način veliko pomagamo ubogim dušam! Koliko jim koristimo, če te molitve le enkrat zmolimo! Koliko pa celo, če jih večkrat!

Vsi sveti in vernih duš dan nas spominajo, da pomnožimo svojo ljubezen do duš v vicah, da storimo zanje kaj več. Cel mesec november je posvečen posebno skrbi za duše v vicah.

Zato smo dali te molitvice tiskati na posebne lističe, da jih ljudje lahko v roke vzamejo in z njih berejo. Ti listki se dobé v Ničmanovi prodajalni v Ljublj. (tiskovnega društva) po štiri vinarje. Lahko se preganejo in dadó v kakšno knjigo, namestu podobice. Poslužite se jih! 100 skupaj 3 K (po pošti 20 h več).

Kaj pa „Slava Mariji ob tristoletnici M. dr.“ ste že kupili?

Poljanah 11, Babnopolje 12, Tomišelj 18, Suhor 10, Stara Loka 18, Reteče 11, Smarje 14, Zg. Tuhinj 12, Leše 14, Preddvor 15, Vače 14, St. Lorenc 10, Rob 13, Brezovica 18, Trzin 10, Krize 18, Velesovo 14, Podraga 10, Dobropolje 15, Goče 16, Podlipa 10, Zagradec 12, Ambrus 10, Dražgoše 15, Sorica 11, Železniki 11, Žiri 19, Breznica 19, Sela pri Sumbr. 12, Žužemberk 11, Ajdovec 14, Brusnice 15.

Koroško: Žihpolje 12.

Štajersko: Laško 11, Loka 16, Sv. Magdalena Maribor 18, Kamnica 11, Nazaret 17, Ormož 16, Sveta Trojica 12, Sv. Križ pri Slatini 10, Slov. Bistrica 12, Zavodnje 15, Teharje 12, Velenje 10, Škale 14, Velika nedelja 13, Sv. Anton 12, Artice 10, Celje 10, Dramlje 10, Sentilj 15, Slivnica 10, Sv. Jakob slov. gor. 13, Jarenina 10, St. Jurij ob juž. žel. 14, Gradec 19.

Goriško: Podgora 10, Kronberg 10, Bilje 15, Dreznica 14, Grgar 10, Obloke 10.

V molitev se priporočajo:

Za cel mesec november: Priprava na smrt.

Za posamezne dni: 1. Hrepenenje po nebesih, 2. Umrli naročniki „Bogoljuba“, 3. Neka oseba v velikem obrekovanju, 4. Apostolska gorečnost duhovnikov, 5. Srečen izid neke sodnijske obravnave, 6. Skrb za zapuščeni kmečki stan, 7. Dobra priprava na smrt, 8. Slovenci na Ogrskem, 9. Slovenski luterani, 10. Na umu obolela oseba, 11. Sv. oče in njegove velike skrbi, 12. Dobra vzgoja mladinc, 13. Zavodi sv. Stanislava, 14. Katoliška cerkev na Ruskem, 15. Avstrijski kato-

liški shodi, 16. Neka oseba za razsvetljenje, 17. Združenje vzhodnih cerkvá z Rimom, 18. Neka zakonska zadeva, 19. Katoliški shod na Dunaju, 20. Zedinjenje avstrijskih katoličanov, 21. Da bi se dvignilo avstrijsko katol. časopisje, 22. Da bi se bolj gojilo ljudsko petje, 23. Lahkomiselni stariši, 24. Lahkomiselni izselniki v Ameriko, 25. Slovenci v Ameriki, 26. Zgubljeni mladeniči, 27. Veliko trpeč mladenič, 28. Zdravje in mir v neki družini, 29. Vsi našim molitvam priporočeni, 30. Ljubezen do križa.

Podpisana uljudno naznanja preč. duhovščini, da je **otvorila**
na Mestnem trgu števil. 7 v Ljubljani
zalogo umetnih cvetlic

ter se priporoča v naročevanje cerkvenih šopkov, dekoracijskih vencev in cvetlic, dalje vencev za gg. novomašnike, nagrobnih vencev in travok itd. po najnižjih cenah. 1719 B 15

Potrežba točna in poštna!

Najodličnejšim spoštovanjem

Antonija Mildner.

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkve-
nega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15
(blizu Alojzijevišča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali last-
nem načrtu v poljubnem slogu. — Staro
posodo popravi in prenovi, posreabri in
pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelo-
vodne osti, vse po priznано najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospoda Andr.
Cebaška izvešča izdelavo stolno cerkev
ljubljsko krasen, bogato pozlačen in
ornamentiran lesteneč v renesanč-
nem slogu.

? Ali že imaš ? te-le knjige ?

Križev pot za Marijine otroke dobiš za
20 vin. Če jih vzameš 50 vkup, pa vse
za 7 K.

„Vodilo“ za Marijine družbe je ravnokar
izšlo v novi šesti izdaji. Ker obsega tudi
najpotrebnejše mašne in druge molitve,
služilo bo to vodilo prav dobro kot molit-
venik za moške. Stane v platnu vezan
z rudečo obrezo 60 v., po pošti 10 v več.

Molitvenik **„Najboljša mati“** ima v tretji
izdaji skoro trikrat toliko branja kakor pa
v prvi. Vsak častivec M. in J. Srca ga ima
rad. — Ta molitvenik in še „Vodilo“ zraven,
oboje tiskano s tako velikimi črkami, da
lahko bero vsake oči, velja le toliko, ko-
likor velja drobnočrkni molitvenik tudi sam
zase; namreč v platnu rud. obr. K 1:50, v
usaju, zlati obrezi K 2:— in v najbolj lepi
vezavi K 3:—, po pošti 20 vin. več.

Vse te knjige dobiš pri vseh knjigotržcih,
posebno v prodajalni **Katol. tisk. društva v**
Ljubljani, Kopitarjeve ulice št. 2 in pri za-
ložniku **Fr. Bleiweisu** v Lešah, p. Tržič

„Katoliška bukvarna“

in
prodajalna „Katol. tisk. društva“

v Ljubljani

priporoča nova oficijelna molitvenika:

Šolski molitvenik

po katekizmu in obrednih knjigah.
Spisal dr. **Gregorij Pečjak**, katehet
v Ljubljani.

Cena: rudeča obreza 80 vin., zlata
obreza K 1:20; pri naročilih na po-
samezne izvode po pošti 10 vin. več.

Večno življenje.

Molitvenik po katekizmu in obrednih
knjigah.

Spisal dr. **Gregorij Pečjak**, katehet
v Ljubljani.

Cena: rudeča obreza K 1:20, zlata
obreza K 1:60; posamezni izvodi po
pošti 10 vin. več.

Častiti gospodje kateheti dobijo pri
skupnih naročilih na 10 izvodov en
izvod brezplačno; na vsakih 20 iz-
vodov pa damo po tri iztise kot
nameček.

Žrtev spovedne molčečnosti

Vrlo zanimiva resnična povest iz najnovejše dobe
na Francoskem. Knjiga v obsegu 261 strani stane
s poštnino vred K 2:10 in se dobiva v **Katoliški**
Bukvarni v Ljubljani.

„Slava Mariji“

Ob 300 letnici ustanovitve
prve Marijine družbe na Kranjskem.

Založilo osrednje vodstvo Marijinih
družb na Kranjskem.

Dobiva se v „**Katoliški bukvarni**“ in pro-
dajalni „**Kat. tiskovnega društva**“ v Ljubljani.

Izvod stane 40 vin., po pošti
13 vin. več.